a cõtrahēdū ꝗꝫ ſi ad hoc mãda
b tū habuerit ſpeciale. ¶ Et ꝗꝫ
uis al's is q̃ ꝯſtituit ad nego
cia ꝓcurator ꝓcuratorē aliū
c dare poſſit: in h̃ tñ caſu ꝓpter
magnū qđ ex facto tã arduo
poſſet periculū imminere: nõ
d poterit deputare alium niſi h̃
e eidē ſpecialiter ſit cõmiſſum.
f ¶ Sane ſi ꝓcurator anteꝗꝫ m
g cõtraxerit: a dño fuerit reuo/
h catus ꝯtractū poſtmodū mr̃i n
moniū ab eodē licet tam ipſe
ꝗꝫ ea cū qua cõtraxerit reuo/
i cationē hm̃oi penitus ignora
k rent: nulliꝰ momēti exiſtit cū
illius ꝯſenſus defecerit ſine q̃
l firmitatē habere nequit. De

his q̃ vi metuſue cauſa fiunt
Grego. x. in cõcilio generali
Lugdunē. Excõicatiõis ſu
ſpenſionis vel interdicti ab/
ſolutio vel reuocatio per vim
extorta non tenet. Secundo
dicit̃ ꝙ extorquēs excõicatꝰ
eſt ipſo iure. Johan. an. ca. I

Abſolutionis bñfi/
cium ab excõicati/
onis ſententia: vel
ꝗꝫcūꝗꝫ reuocatio/
o nem ipſius aut ſuſpenſionis
p q ſeu etiam interdicti per vim
r vel metum extorta: preſentis
cõſtitutionis auctoritate om
s nino viribꝰ vacuamꝰ. ¶ Ne
autem ſine vindicta violen/

aup. l. generale. ⁊. l. mulierē. a ¶ Cõtrahēdū. Nec ad
cãm mr̃imonialē agēdã: vt dixi. ſ̃. eo. q̃ ad agēdū. §. vl.
ſm Vin. ſed ad h̃ ꝯ. ſ̃. e. ti. accedens. ſed ſolu. vt ibi no.
Queſtio Ber. in fi. vl. glo. b ¶ Spãle. Sed nūq̃d ſi habet ge/
nerale cū q̃buſdã expſſis clauſula ſubſecuta: vt. ſ̃. e. li.
⁊ ti. qui ad agen
dum ꝯhere pote
rit: videt̃ ꝙ ſic ꝑ
illud. c. ſed ꝯriū
credo vt ibi dixi.
Dico enim ꝙ illa
clauſula gñalis
que ſequit̃ ſpeci/
alia expſſa ſimi/
lia includit. ſed
non longe maio/
Additio ra: (vt in Clemē.
nõ põt. e. ti. Jo.
an.) vt eſt in caſu
nr̃o: notabiliter
enī tale ꝓcedi dʒ
⁊ hoc voluit hec
lr̃a ad h̃. xij. diſt.
nos cõſuetudinē
ſ̃. de reſcꝑ. ſedes
C. de diuer. re/
ſcrip. l. j. ff. de vi.
tri. et oleo leg. l.
vl. in fi. ⁊ ad h̃ fa
cit finis huiꝰ. c.
maxie cū req̃rat̃
ſpãle mãdatū: ⁊ de expreſſa pſona vt ſtatim dicam ⁊ ſic
dubitatio nõ ꝓcedit. Sed q̃d dices: nunq̃d ſpeciale mã
datū ad cõtrahendū: vel req̃rit̃ ſpeciale de certa pſona
⁊ expſſa: ⁊ videt̃ ꝙ nõ req̃rat̃ expſſa pſona. arg. ſ̃. eo. c.
j. ij. rñſo. Sed dic ꝯ. ꝑ. l. ff. de ri. nup. l. generali. ad h̃. ſ̃.
de arbi. innotuit. cū ſuis ꝯcor. ⁊ q̃ no. xxix. q. j. in ſũma.
c ¶ Poſſit. Libere ⁊ q̃ñcunꝗꝫ. ſ̃. eo. c. i. in fi. ⁊. ff. man.
ſi ꝓcurator. d ¶ Deputare. Et ſic fallit illa regula: ad
idem. ff. de ri. nup. generali in pñ. ¶ Cõmiſſum. Con/
cor. ſ̃. eo. c. j. ij. rñſo. ſ̃. de offi. dele. is cui. et. c. vl. §. vices
q̃ꝗꝫ. f ¶ Sane. Hoc qđ dicit̃ hic notabat Jo. lxiij. di.
Additio tibi dño. ⁊. xxx. q. v. nec illud. (de h̃. ff. de ſpon. ſufficit ꝑ
Inno. de ſpon. ſup rubrica q̃ glo. cõiter habetur. in. c. iu
deis. ꝑ Hoſti. in ſum. de ſpon. §. q̃liter ꝯhant̃. ✠. qđ ſi pe
niteat. Jo. an.) g ¶ Contraxerit. Mr̃imoniū dicit̃ cõ
trahi ꝑ mutuū ꝯſenſum: ⁊ eſt verū in hoc caſu ſecus in
mr̃imonio ſpūali: quia ex quo clerici elegerunt. licet ad
huc non ſit per mutuū electi ꝯſenſum mr̃imoniū ſpūa/
le contractum: tamen penitere non poterunt. ſ̃. de elec.
publicato. et. ca. cum inter canonicos. et facit ad hoc de
tranſla. inter corporalia. h ¶ Reuocatus. Vel veti/
tus ne ꝯtraheret. Quid ſi iurauerat dñs nõ reuocare vł
penitere. Idem licet periurus ſit et de eo debeat ſibi pe
nitentia imponi: de ſpon. ſicut. et. c. inter in fine. defuit
Additio enī conſenſus: ⁊ ſic idem iuris cum eadem ſit ratio. (fir
mitatis ergo ꝯtractus nec per iuramentū nec per pene
ꝓmiſſionem poteſt haberi ſed ſepius ꝯſului ꝙ poſt con
tractū ꝓcuratoris fiat ratificatio ꝯſtituentis Jo.)
i ¶ Ignorarent. Speciale in hoc caſu cū alias reuo/
catio procuratoris ad negocia ad ipſum procuratorem
venire debeat: de quo dic vt. ſ̃. de reſcrip. ex parte de/
cani. De reuocatione procuratoris ad iudicia dixi. ſ̃. eo.
ca. ij. k ¶ Exiſtit. Arg. ꝯtra. ff. de diuor. l. ſi peniteat.
Additio (lex dicit̃ ꝙ ſi penituit me miſiſſe diuortium: tamē nun/
cius ignorans penitentiam meam libellum dedit durat
matrimonium. In hoc pro. niſi is qui recepit peniten/

tia cognita diuertere velit. in hoc ꝯtra. Solu. in ꝯtrahē
do requiritur vtriuſꝗꝫ ꝯſenſus ꝙ non eſt in diuertendo
C. de repu. ꝯſenſu. Jo. an.) reuocatum eſt ergo manda/
tum: licʒ mãdatarius hoc ignoret ꝗꝫ agat: ne ſine cul/
pa ſua damno afficiatur. ff. man. ſi ✠ nõ remunerandi
⁊. l. ſi mãdaſſem.
l ¶ Nequiuit.
xxvij. q. ij. c. j. et
ij. et per totū de
ſpon. cum locum
⁊. c. tua. ⁊ de de/
ſpon. impu. ca. j.
et eſt ratio: qua/
re furioſus non
ꝯtrahit: quia nõ
poteſt cõſentire.
xxxij. q. vij. ne/
ꝗꝫ. et. ſ̃. de ſpon.
dilectus.
Abſolu
tionis
benefi/
ciū ab.
Diuiſio ¶ Due ſūt par/
tes. Scđa. ibi:
Ne autʒ. huius
decre. fuit dubi/
tatio quia regu.
lariter que ꝑ me/
tum fiunt valēt
⁊ obligant: quod
dic vt no. xv. q. vj. auctatem. ⁊. ſ̃. e. c. abbas. Fallit in ca
ſibus ibi no. ad quos adde iſtum ⁊ quia ſicut iniuſta ex
cõmunicatio ligat: ſic videbat̃ de iniuſta abſolutiõe. de
pe. di. j. verbum. m ¶ Excõicationis. Etiam iniuſte
humiliter enī debebat abſolutionē petere: nõ per metuʒ
compellere: quia ſnia paſtoris ſue iſta ⁊c̃. xj. q. iij. c. j. ſm Additio
Guil. ⁊ Gar. (Idem Jo. mo. ⁊ Archidia.)
n ¶ Reuocationem. Differentiam facit inter abſolutio
nē ⁊ reuocationē ⁊ põt dici abſolutio ſolēnis que fit iu/
xta formã eccl'ie (de ſenten. excõ. a nobis. ij. in fi. Gar. et Addi.
Archidia. remittūt ad no. ꝑ Hoſti. in ſum. de ſen excõ.
§. qualiter hec abſolutio. Jo. an.) reuocatio ✠ balis ſine
ſolēnitate vł vbi tenuit excõicatio: locū habet abſolutio
vbi nõ tenuit reuocatio. vel refert̃ reuocatio ad abſolu/
tionē ad cautelã. (facit de ſen. excom. ſacro. ✠. caueant. Addi.
Jo. an.) o ¶ Suſpēſionis. Intelligo indiſtincte vt lo
quit̃. i. ab officio ſiue a bñficio ſiue ab ingreſſu eccleſie
ꝭ. de ſen. excõ. is cui. (de varijs ſpeciebꝰ ſuſpēſionū no. Additio
in Clem̃. de pe. cupiētes. in glo. no. nouã Jo. an.)
p ¶ Interdicti. Iſta tria ſunt paria: q2 omĩa ſub eccle/
ſiaſtica cenſura ꝑtinent̃: ⁊ ſecū trahūt executionē: vñ ſe
quēs appellatio nõ ſuſpēdit earū effectū. ſ̃. de ap. paſto
ralis. ⁊. c. ad hec qm̃. ꝭ. de ſen. excõ. is cui. ⁊ in ſeptis fer/
ri. debēt. ꝭ. de ſen. cū medicinalis. §. ⁊ hec eadem.
q ¶ Vim. Vis eſt maioris rei iperꝰ cui nõ põt reſiſti. ff. Vis
e. l. j. in fi. ⁊. l. ij. ⁊ q̃t modis ſũmat̃ et q̃t actiões vel iter
dicta inducat. no. ſ̃. e. ad audiētiã. Merꝰ aūt eſt trepi Metus
datio mētis inſtãtis vel futuri pículi cã. ff. e. l. j. ⁊ exigit̃
ꝙ pñs ſit metus: licet futurū ſit pículū. ff. e. l. metū. ij. et
q̃s metꝰ excuſet no. ſ̃. eo. dilecti. r ¶ Extorta. Sic nec
ſubditi electi a p̃latis debent tranſeundi licentiã extor/
quere. ſ̃. eo. li. de elec. quorundam. s ¶ Vacuamus.
Ipõ iure hic vacuat̃ qđ fit ꝑ metū: alibi ꝑ actionē qđ
metus cauſa: alias ꝑ ꝯſtitutionē pñcipū alias per iudi
cis officiū: quod dic vt no. ſ̃. eo. cum dilecti. Quid in ex Queſtio
cõicatiõe ꝑ vim vel metum extorta videt̃ quod idē. ſ. ꝙ

a tie creſcat audacia: eos qui abſolutionem ſeu reuocatio/ nem huiuſmodi vi vel metu b c extorſerint: excommunicatio/ d nis ſentētie decernimus ſub/ iacere. De reſtitutione in integrum. Gregorius nonus. Eccleſia poſt quadriennium non admittitur ad petenduʒ reſtitutionem contra ſenten/ tiam vel contractum: niſi ra/ tionabilis aliqua cauſa hoc ſuadeat. Jo.an. ca. I

e Eccleſia que ad re/ f tractandam ſen/ g tententiam vel con/ h tractum per bene/ ficium reſtitutionis in inte/ grum poſtulat ſe admitti: ſi i quadriennij ſpacium poſt ſit k lapſum: ⁊ negligenter omiſe/ rit: non eſt ad beneficium hu l iuſmodi admittenda. Ni/ m ſi preuaricationis vel frau/ n o dis manifeſte probetur ſuper p hoc interueniſſe cōmentum:

ipſo iure nō valeat: quia par ius ligandi ⁊ abſoluendi dn̄s eſſe voluit: de pe. diſ. j. verbū. ad h. xj. q. iij. iniuſte. ſed dic cōtra ſm Guil. xj. q. iij. quattuor. pōt tamē p ex/ ceptionem elidi: vt ibi no. argu. ff. de fur. interduʒ. §. j. a Creſcat. Nam ſi negligenter ea que male ⁊c. xxxv. q. ix. loci. ſ. de vi ta ⁊ hone. cle. vt clericoꝝ. Jo.an. b Extorſerit. Si ergo metum intulit: ſed iudex abſoluere noluit nō hʒ locum hec pena (ſm Gar. Jo.mona. ⁊ Ar/ chidiaco. nec lo/ quor de pena. c. ſiquis ſuadente. qui bn̄ poſſet lo/ cū habere. Joh. an.) qꝛ verba ⁊c. ſ. de cler. nō reſi. relatū. cū ſuis cō cor. ⁊ optime fa/ cit. ff. de in ius vocā. l. q̄uis. al's tamē puniet inferrens p qualitate delicti. ff. ad. l. acq̄l. ita vulneratus. Jo.an. c Excōicatiōis. Nō excōicatū amplius excōicari. qđ dic vt no. ij. q. iiij. engeltrudā. ⁊ de iude. ita q̄rundam. Si autē nō ipe excōicatus ſed alius metū hūc inferat: nō excōmunicatus erit: ⁊ tūc nō ſumat̄ p̄dictum argu.

Queſtio Sʒ nunq̄d h̄ caſu ipe excōicatus interdictus vel ſuſpē/ ſus incurrit hanc penā? Dic q̄ ſic ſi mandauit: vel eius noie factū ratū habuit. ſ. de elec. ſciant. j. de ſen. excō. cū quis. nec dicā iſtos penā euadere: licet abſolutor poſtea ratū habeat illud qđ ab initio coactus fecerat: quia ſta/

Additio tim ab initio ligati fuerūt (facit. ſ. de ſen. excō. cū deſi/ deres. Jo.an.) abſolui tn̄ poterūt p ſuū ordinariū: cuʒ cōditor canonis ſibi nō retinuerit abſolutionē. j. de ſen. excō. nup. ⁊ dixi. ſ. eo. li. de elec. ſciāt. ⁊ in hanc penā in/ cidit qui p penā amiſſionis reꝝ ad h̄ compellit ipm ex/

Additio cōmunicatorē: vt. ſ. eo. c. abbas. (ſm Gar. ⁊ Guil.) d Subiacere. Quid ſi compulit per vanum metū de quo timere nō debebat: nunq̄d tunc locū hʒ hec pena?

Additio Dic q̄ nō ſm Gar. (Guil. Fran. ⁊ Joh. mo.) quia talis metus nō inducit reſtitutionē: nec ꝓprie appellat̄ me/ tus. ff. eo. l. metū. cū. ll. ſequē. ⁊ l. nec timorē. Et quis ſit iuſt⁹ metus nō. ſ. eo. cū dilecti. ille ē met⁹ q̄ putat̄ iuſt⁹ ad reuocandū ea que p illū fiunt ille penā ꝯſtitutionis

Additio inducit: al's nō. (Guil. ⁊ Archidiac. dicunt h̄ relinquen dum arbitrio boni viri. Jo.an.)

Additio Diuiſio Eccleſia. (Hoſtien. hanc decre. vſq̄ ad ver. aut: poſuit ⁊ gloſauit eo. titu. c. j.) Et primo ponit dictū. Secundo ponit exceptionē a di/ cto ibi: Niſi. Joh. mo. Olim extrauagabatur decreta. iſta. Et quidā intitulabāt eā Alex. alij Greg. ix. ⁊ eius fuit vt hic vides excepto fine q̄ ſupadditus fuit: vt ibi dicā. Emanauit aūt ad declarationē eoꝝ que no. in gl.

Additio ⁊ oēs antiq̄ ⁊ moderni. ſ. eo. c. j. (Et Guil. in ſpe. ſecun da pte eo. ti. §. j. q̄ Jo.an.) e Eccleſia. Que fungit̄

Additio iure minoris facti maioris ⁊ iure reipublice (vide qđ di xi. ſ. de re iudi. inter. ſup vlti. glo. de quo hic Archidia.

Additio Jo.an.) qđ dic vt nō. ſ. eo. ti. c. j. (vide q̄ ibi dixi ſuper quarta glo. poſt Inno. ⁊ Hoſtien. Jo.an.) f Sen/ tentiā. C. ſi aduer. rē iudi. l. j. ſ. eo. tū ex lrīs. g Cō/ tractū. C. ſi aduer. ven. l. j. C. ſi aduer. do. l. j. Itē ſi ad/ uerſus ꝯfeſſionē. j. c. pxi. Vel aduerſus ꝓbationē omiſ/ ſam. ſ. eo. cū veniſſent. ⁊ c. audit̄. An aūt ꝯ p̄ſcriptio/

nem reſtituat̄ eccleſia: dic vt. ſ. eo. auditis. in glo. ante/ penulti. (⁊ de hoc. C. de ſacroſanc. eccle. auc̄. quas actio Additio nes. Jo.an.) Vel cōtra lapſum temp̄is ex quo leſa eſt: ⁊ tunc reſtituitur infra quadriennium a tempe leſionis: ſed ad idem tempus tm̄ quo leſa fuit: vt in Clemen. eo. titu. ab eccleſia. Nota tamen q̄ qn̄ eccleſia cōtra cōtractū reſtitu/ tionē petit mai⁹ eſt ſuū priuilegi/ um q̄ʒ minoris i hoc: quia ſi mior iurat nō cōtraue nire nō reſtitui/ tur. C. ſi aduer. ven. auc̄. ſacra/ menta puberuʒ. Si autē p̄latus iurat nō repete/ re vel cōtraueni/ re in cōtractu dā noſo eccleſie ſic iurando deiera/ uit: ⁊ eccleſia ab eodem petente vel alio ex iudicis offi/ cio reſtituit̄. xxxv. q. ix. qđ quis. de rebus eccle. nō alie. ſiquis. de iureiurā. ſicut. ⁊. c. intellecto. de inſti. cum ve/ niſſent Jo.an. h Bn̄ficiū reſtitutiōis. Quia ſi p vi am iuris cōis: ſecus ſi vt diceret ſn̄iaʒ nullā. ꝯtū nullū fuiſſe. vel in caſu. j. c. pxi. Et ſcire debes q̄ ſi p̄ſtet̄ reſti/ tutio: q̄libet recupat qđ prius ſuū erat. ff. de mino. qđ ſi minor. §. reſtitutio. ⁊. l. intra vtile. C. de repu. l. vna. ⁊. C ſi aduer. vſucap. l. vna. i Quadriennij ſpacium. Ad qđ det̄ h̄ q̄driēniū Quod datur minori facto maiori: infra quod oportet q̄ aſſumat ⁊ finiat cauſam: quod dic vt dicitur in Clemē. eo. ti. ab eccleſia. C. de tempo. in integ. reſti. l. petende. ⁊. l. fi. ff. de mino. l. papinianus exuli. niſi per iudicem vel reū ſteterit: vt in dicta. l. petēde in fi. ⁊ ſic poſſent in telligi. ſ. eo. tū ex lrīs. ⁊. ſ. de rebus ec. nō alie. ad nr̄aʒ. vt infra dicā. Jo.an. k Negligēter. Nō delictū p̄la ti in omittēdo p̄iudicare eccl'ie: vt nō. xvj. q. vj. ſi epm. de h̄ dicā. j. de reg. iu. delictū. (⁊ q̄lit̄ q̄s agēdo dicat̄ ne/ Additio gligens habet̄. ff. de diuer. ⁊ tē. p̄. l j. Jo.an.) l Ad/ mittēda. Reprobata eſt ē opi. Ala. Guil. Na. ⁊ Gof. qui no. ſ. eo. c. j. ⁊ ipſe Gof. in ſum. huius titu. §. fit cō/ putatio. ⁊. §. quando autem. q̄ etiam indiſtincte poſt quadriennium reſtituitur eccleſia: hoc probant per de/ creta. predictam. ſ. eo. c. j. ibi: ſemper debeat illeſa ⁊c. ⁊ p. c. ſ. eo. ti. tum ex litteris. ⁊: ſ. de rebus eccle. nō ali. c. ad nr̄aʒ. Approbata autem eſt opi. Vincen. Bern̄. Jo. Innocē. ⁊ Hoſtien. ⁊ Abb. qui omnes dixerunt cōtra ad iura in cōtrarium allegata. Rn̄. vt in ipſis iuribus no. Joh.an. m Preuaricationis. Preuaricator eſt Preuaricator qui corruptus in totum ab accuſatiōe deſiſtit. ff. ad tur pili. l. j. ij. q. iij. §. notandum. ſed hic non proprie poni/ tur: quia de tali nō loquitur: ſed preuaricator quaſi va ricator: qui ex vtraq̄ parte cōſiſtit quinimo ex altera: ſic iſti fingūt exterius ſe bene adminiſtrare. ⁊ tamē ſpo liant vel damna inferunt. Vel dic preuaricatiōis quo ad ſententiā: fraudis q̄ ad cōtractū. Jo.an. n Ma niſeſte: Id eſt euidentis ⁊ ſic eſt nomē ⁊ caſus genitiui. vel eſt aduerbiū: ⁊ expone manifeſte: id ē clare. Jo.an. o Probetur. Quia qui dolum allegat ⁊c. ff. de ꝓba. quotiens. §. qui dolo. Jo.an. p Cōmentū: Id eſt de ceptionē: vel occultū vel malicioſum tractatuʒ (vel cō/ Additio fictū machinamentū. lxxxvij. di. c. ij. ſ. de reſti. cog. per/ uenit. j. in fi. Jo.an.) ⁊ hoc caſu licet petens ab eccleſia